

котрим єден чловек павадає на другого. Вони — члоди і я, — він же бали і боявше і вінка од тій силькій опасності, котра им гроже у тим слухаю, кед би ще одховані од тій жемі, котра им до тераа була пайскуруїшіше средство виживання и обтакення.

— Прето я, ще може од того народу, або и од писателів тей статі захтезац, да звірос в фабрики прихвапа, да в тим розумуши, або да ю баш и постави.

Пан писатель, ще на тельо одуванчика, и беспокой, у интересу поставлення фабрики у Р. Крестуре, але забуда и почтанівство стихіи и дідах, тос котріх вже уж позивають сок праведника. Вони досягли до того, да одхека заслути отців и дідом за таку холостину роботу, ти це є сказание Русского Крестура. Але ю то є факт, що тут колистану роботу вони спирнули, зато ще за їх не може побеси же „Мало робезнї”, напротив, вони велько робези, пано візители! Отцом и дідом тим вежина слава припада на туту роботу, ле ю звершили при унікально скромній хряні „дідберес” и през імені ліків манівок. Им припадаєська слава уж и зато, що юко населені су жили и живи уж 200 роки, як таки не лем, ще не предпали, але обратно „як жежа Арон” він прекінталі и прек-

витаж и иска. Вони даю с поясом є себі учених людів, священиків, адвокатів, професорів, учителях, піонерів, інженерів, технічарів и т. д. Жили самі и давали жіць и другим, котри ту вім гризти.

Слідовательно у их одионенійх не може юе побеси, ще вони „не можу думат о фабриці“. Обратно, вони маю нічне право роздумовати о фабриці, що юе одионій за их життя, на их будучість, так я на фабрику. Но вони уж доказали способом своєго життя. Вони не одионіни лижокодовскої родині трані, ще привили на новій почви, та юе омінені и привнесли будини и сім'ї плоди.

Дакле цицикі основаними доказую, що отці и дідоте вони и юду по правій драгі, ще могесю материнство и духовінство, ще вони мозку подобію юні и прес фабрики, бо вони уж прешли своєю пайчежами часі.

Тому юже треба доказати, що фабрика є нашому народу північю. Треба то доказати и ско-периментально, да карод буде у тим превічені та, що тає юе дівоче кільце для, що юму потребна жемі, ще вони жужи предпали пред землю тає и пред відчува.

(Газета Булгар)

„Мойому співожи ю треба катакиз аш причеце“, гвардія мац, бо и мріва у лісі рошини крашів без віногрі“. „Правда, и це зіта у хлібі не требаю катакиз“, одніковал паноцер. По 20 років одсудзел суд тога чоловека на шмерш, бо задавал свою власну мацер.

Американец Линдберг,
исторія горюк крізько Атлантическі
Океан.

Страховите півдесце дого-
ляєто ю тих дінок у Немецькій
місії народом Мінхен и Франк-
фурт. Швидки вони віздел зос-

Широм світа

Японський міністер председатель умало по-настрадал, бо єден роботік юе пріблідил су вому и це то відерчи желізом по главі. Понеже міністер бул на агентіт у парошу Токіо, дзе юе находи велько швея, то роботік ділалі а міністрови ют юе юс дігодаєдо.

Рок 1930 на Мадярох будзе хвиляйні рок, бо тоді юе ма отримаць шкітови евхаристичні конгрес. Веди ие преслави ю 900 роцінца шмерці са, Смерика. На конгрес придзе 10 кардиналох

и весяй юк 400 изацікох зопінкіх стрілох шкіта.

Найстаріший чловек на шкіце рахує юе юк Грец, котри біла на острову Кішар а ма 132 роки. Іще юе роби своєю кайданівкою роботи и ходи без пальці.

Но треба му катавиз. Француски жонки описує тото смутне событие: Паноцер у Відруні змілел іцу міпер у своєй парохи, юе би своєго сина посыпала шорово на катакі, бо нашак юе тоджен прізви са, прічес.

дац и вигтар себе в рукавом очи...

— „Я уж гвардія,“ — почал далей — „же сом юе ис пацал велької радосци зос своєї жени. Правда, дал нам Бог рaeци, трох хлапціх, але ю велька то радосць була за мене, бо я видзел, юе родзел юе на бригу. Моя Марта кажди рок баржей пила. Спочатку за вайда, потім за кури, за платню; а зец за зарво, так юе я почал замікац. Адѣ пред пняком юе ис острожуеш. Кед поношела до жида своєю пімяти, почала ношиць мою, почала ламац замки, так же я себе ради дац не могол. Не було юе до чого преблечиц. Далей жиць було чекко. А и робиц юе уж юе так юцело. На кого? На жида? Бо мої роботи рачуна не було, юч ве прибувало лем юе менітало. Видзел я, юе царемна моја робота. Гутерел ми, юе треба жену биц.

Ту дідо престал привове-

шинох и скотуліц юе до глубини 15 метрах. Локомотива експлодірава. Мертвых ют 23 особи а ранетих весяй юк сло.

У Лондону протестірала тиж проції таліянського фашизму и лакомосці. У демонстраціях вжали учасці весяй ют 2000 людзіх. Енглізи захтевакі, юе би фашистичка влада аккупіціла шынкіх політических шпионах.

Таліянска крилатица, на котрой юе познати генерал Но- биле пущсл, юе преслави шверні пол, заблудаєла и муніла юе спущиц у вічним ляду. Раднотэлеграфом підіто, юе су шынкі у живобе, и юе юдасія маю юа 40 дн. Аквітічар Ларіса на поштросік одісцел на лемац.

Як браяя своё. На Подкарпатох у віддале Каритіні пастал осені, и у той часогди згорело 16 гарасткіх хижох зос іменем и сламу. Людзі були прешведчены, юе их подталек их селян Хайбріям, котри юцяя валау снекеуе. Віланеи то и быти дотя лесод под их рукамі юе умир. Огні жалю учатані в чюда бара велька.

Борба с цыганакі. У польськіх селах Кіжоровіце прішло до кирязей борбі медаи жителем и цыганакі. Цыгане опіячвали кістей хижох, кед домашній були у поход на роботи. Кед их обачали наважили я ніздами и пожками на цыганакі. У той борбі були би надкладати цыгане, юе у паслідним моменту прішли жандарме зос сушеского валау.

Державни вибранки у Польской и Русини.

Уж сом недавно писал у Руских Новинах о политическим животу паних братох Русинох под Польску. Тераз даскель слово повем о цыганакох до польского парламенту, котри юе кончали у апризу того року.

Насампреда треба на жалост повесіц, юе медаи Русинами юет слоги, юе юе ясно указало за време вибранакох. И-зато Русини на остатнім месце и зато пре неслогу юе маю свой держави. За княжких временох юе було

Але я знал, юе битка юч не помага, а нет ніч на шкіце гаднейше, як кед чловек быв жону. Треба було дацо робиц, та юе очуваці фаньби и гладу."

III

— „Почалі нашо людзі исц до Америки. Пошол еден, пошол другі зос нашого валау, а кед міс прицисло, пошол и я. Но до сом анал робиц? Дал двух сінок служжы, а юного сом охабел дома при мацери и накаговал сом, юе би чувалі шицко, юе би чувалі тобу остатній іраву, бо уж сом лем на сіну зишол, а кед не будзеце піц та зам пошлем, кед Бог да здравля и роботу. Але лем так пошлем. Кед будзем чуц од людзіх, юе мої робота ис ідае до жида. И пожичел я от кума на драгу и пошол до шкіта за очи. Шицко ми юдно було, чи будзем жиц, чи умрем у шкіце. Лес да скорый ідзэм

ФЕЛЬТОН

Маковицки чудак...

Кед будї пияни, я юе міг появіць щедому, бо дораз ме сцілі биц. Пришло до того юе х юх вненавідаєл. Велько то грих ненавідаєл споїх родителькох, але я юе порадзел своєю шерцо.

„Як ділого було пінажи, пілі за пінажи, потім цицко предавалі и пілі, потім бралі паленку на борг од жида. Я уж бул легінь и видзел, як нашо газдовство ідзе юніч. Раз кед я нацюл оців трэхбога юзекнул я пред нім на колені.“

— „Алочку люби, престаньце піц, престаньце кармини жида, ие женьце юе до гробу и до пеєста! Відзініце юк газдовство ідас юніч!“

— „Цо ти смаркати, мішаш юе до моіго газдовства! Я сци слава Богу газда!“

злоги, єден князь, нападал — ішол з воїну на другого, за козацьких временах тижні було слоги, ност сий автентичка. Нешка на место князів і гетьманів повиразали вшельки вожди — самозванці „отамани“, хотри основали разом партії і кожди од них являлише, представляючи „спасителем“ народу, а же єст вецеї таких вождів, то медзи ними страшна борба не відана. А як та борба на життя і смерть, то що видзело у предвиборчій альтернативі, то що видзяли звісі виборанців. До виборанців ставило сім партій — странки і то шинки од руского-українського народу. Медзі німа була така страшна борба, така вінависць, же хоч добре відвідали, же маю проши себе процинників Полянкох, не сідли їх соєдніць до єдній організації, до котрій їх відавала національна партія Українське Населені. Демократ. Обеднання (УНДО), але пошли до виборів розбити на сім партій. Але до найгорішніх і безчесніх, то, же шайси партії (хлібодії — польсько-українська партія, Сельроб-права, Сельроб ліва, Русофіли, Соціялісти і партія Праці) пошли проциди своєї братської — української партії, да її обідя, проци УНДО. Не пошли проци польських партій, проци югославських, але проци своєї партії. А вже нападали Церкву і паноці.

І зато вибори вішли досить слабо за Русинів. Место яких сімнадцять виборів, ви-

зос хижи, зос того скла, хторе я вінависцял пре піленку.

— Тераз знаєш, добри чловече, до чого доводзі пацінка? Мысдоведла до таго, як я вінависцял свою жену ісвой дзеци, свога родзину! А ўж таки дзвін чловек вредзі? Мне ўж не бул мілі шкет і я пытал Бога, да ще западніе жем бараз зос жидами, і зос паленку. И кед сам ишол праз воду, та ис-раз мы приходзяло до глави, скочыць до води і скончиць жывот, але сам исцел дзяблу душу даць.

Одихнул дідко. А ўж ше і змеркло. А я сцел до конца чуп, як му ишло у Амерыку.

— Діду знаце цо? Розложіме ту огня, кавечераме зос моей горби, та преноцуме ту, мыс ніяк вноци далей нутровац, а і вам так істо до вадалу будас далеко.

— Добре гуториш. Прे-

брало лес' 42, у тым УНДО добили 24 посла, і 9 сенатора, а други партії бісімнаць послах і єдного сенатора. Три партії не добили єдного посла (хлібодії, сельроб і русофіли.) Знаменне, же заступником председателя парламента вибрали племена УНДО а так исто і заступником председателя сената вибрали профессора М. Галущинського, председателя Ук-

райнського Друштва „Пропаганда“ у Львові. Зос партії УНДО вибрали і троє на послах паноців а єден до сенату.

Хоч за време виборів була сила — пресія од влади, хоч і своїх помагали Польські влади, то ілак Укр. Народне Демокр. Обеднання віншло зос побіду. И по тим ішё видзя велика національна свядомосць нашіх братів Русинів-Українців

у Галичині, бо УНДО та права народна партія, котра єще самостойну державу Україну.

Браца Русії. Берме себе з того науку і за нашу прилики — обставини, же — злега буде, незлога руйнує — зато наїт не будас у нас гіну — неслоги, а наїт запацує мир — слога — любов, бо у сіності сила.

К.

Вулкан Везувій, тих днів почав випускати руцяць лаву.

ГЛЯДАЙМЕ ПРАВДУ.

Чи чловеск постало маймуна?

Дорогий приятелю!

Пишепе ми у письму, як у візьмі вадаків нелькі ще бешедубо тих, як чловеск постало од маймуна. Же он лежі совершеньша жывотнія, котра жия в аен адажне чи кес, конь лебі лише нерозумне створене. О тим не медна пародом і ширя хижики, котри пишу, як наука уж давно доказала походжене чловеска од маймуна і хто то не вері, тог не

проверицін чловеск. Чом то так гуторя і пишу? Прето бо віле було такіх, котры изучавали і тричіни, як єдини узял чловечово жывотнія на землю ужасніше. Нет Бога, нет душі, нет нічого. Чловеск сам жывотнія. Дідо му бул маймуна, праділо іонт (або масарець), сошляк шамак і т. д. Цо кашу на землю то пішило, кед умрені нет ніч, бо кес зме ще зем развиди зос жывотніт тедк аже не едничательна за скілько ётіх днівів нет неба ані пекла.

— „Слухай сину. Маш роботу, да ю не страдай. На меню помоц не надай ще. Маш здрави руки і свой розум доховай ішмерцісам.“

— Так я гуторел другому і третому. Чул я ещи родительскія обовязкі, але я своїх пасци не любел, а не любел я их престо, бо і воні пілі. Такія уж „чудаки“. Две мілі блукату тераз, чи жилю, чи помарлі, я не знам, бо о себе знац не даю.

— Жена осталася у краю сама. Кед ще ещи нашло дацо дома, попіла. Хижа ще звалася, а вона пошла до шестри. Кажды мешац я ей посыпал 10 долари, хторы віле попыла. И раз тогі моія пеліски булі причині ей шмерца. Вікімі пред рождеством достала пеножі. Пошла по ніх на пошту, кед ще вразала пошла до карчими і хид ю місбл, пеножі викал і відризл вноци на мраз. А ясна була барацтварда, а вона слабо обличена,

У цих наших писмох розглядаємо науку о чловеску як панілментіальному створенню на землі. А найперше о тим же чловеск не постал од маймуна.

Перше не гуторя ѹст, як шинки кости і органи, котры ма чловеск маю х маймуни а у тим пе розглянуто, то ще да ляко потолковати як способу жывота єдиних і других. Цразда, же відразом на цею якщо маюти органи, істи потрібні, родга нее і нестають як і жывотніт як по нійка гальба. Але тогта подобною ѹще ніч не доказує, як едно походить од дру-

пашалію людас рано мертві. Пеножі при наїт не пашалі хижики. Так покончела моя жена, а доведла ѹ до того паленка.

— Кед я досгнал писмо зос краю о шмерці своєї жени, дзвінгнул я руки до неба і подзвінковал Богу, же вжакал байду каліку зостого швета. Бо горіцей каліки од піяници ист на шеце. Волі чловек які праці през ноги, през руки, або шлени і глухи, бо такі не страдці образ і подобіє Боже. Але піяница тот образ, страдці Божу душу.

— А чом же ви, діду, не осталі і далей у Америці, лес' сце приголі на туту пустиню?

— Я думам, гвари, же і ти бул у Америці і подло ци там ис було, а пришолши до краю, а літаш ще міс. Відзвіні, неяк такого руского чловеска, хторого зос цудавини не цага на руску жем, на свою жем, тог би у цудавини і плоти зос ко-

аго. Чоловек буде в ладу у форми риби, але він не прийде ніхому на розум да пове, же лада постала од риби. Єднак то вредне і за чоловіка, же постало од маймуні. Але по причині подібності м'яких маймуном і чоловіком вельма розлика.

1. Так у чоловіка мозак ю раз відійшов від шлунку у погребці, а при найважчих маймунок лям 18 раз. Чоловек тримає глазу усправно на погребці, у маймунок гароскута за погребець стражу. Проте чоловік єдині ходи кроє і пати до торе гу небу як су сасійому отечеству.

2. Кед би чоловек постал од маймуні, тоді би та ж мушела і винадієт така животинка, котра би була таї маймун і під чоловіком. А того віст. Гоч ще нашли веци тиски фальти на і од таких животинькох котра жили вельмо жи-

льонга роки пред чоловіком. Часто ще повідю: нашли але кости од маймун-чоловіка, але на конці що указало, же то не правда. Кости і ложніша найстарішіх людів, котрі винайдені цілком су сапаки нашківашам. Так дошевчу ученіца Вирхов і Ране.

3. Іще веци! потік остатки доказую, що у тим чоловічим цілу було погоріло розвинені дух. Так находити шліди огня, каменого пруду як лож, шекера і т. д. На і ми наїхали ділаки орудія таки істи форми які і прачкові. Таки видумали не находити пра-животинькох. Перші і найстаріші люді не були дакем лінії поганювати тишина споріння, але ви-дає як то і ми піши. Нічда єдна животинка не видумала огня, але не звіла виробити орудія.

(Далі буде)

не буде жити до конца того світу. Яке жити мало бути царство Христове? Вони мало бути: Кріпче і міцне. Таке кріпке і таке міцне же воїнів із північною своєю слугами не переможу. Яке жити мало бути царство Христове! Святе і Пресвяте. У тим царстві жити панівниць сама праща і справедливості. Боян, милосердіє Боже і любов до Бога і до бідніх.

2. Копіка у царстві Христа

Цара.

Кажди цар і храль має свою війську. И Христос Господь мал свою полку уж пред свою лінією, але істотиці твої війські од страху поселяли і скабеди своєго Царя. Кед Христос Цар воскрес од мертвих, вращавши їх до Ісусу його апостолів крем єдного єдиного — зрадника Юда. Тих едесаців апостолів становило крижкоколо своєго Цара, Христа Господа. Гу під таки гуторел Христос Цар: „Отел небесни придає ми щицку власці и щицку силу и панівність на небе и на тим щиці. Я мам панівниць на небе над ангелами, Херувімами, Серафінами, и над щицкими побесними Силами. Тераз сцем наложиць скрою панівнію по цілому небесе. Проте та, як що живе постал Мой Отец небесни, так и постілам вас. Йдце гу щицким народом того щицета. Дее пристаете, щицких по-жовуїть до моєго царства. Інци-мін говорить: „Мир вам!“ Хто нас приме, тот ми прима и на того видавши мір. Хто нас по-слуха, тут ми слуха. Примиря-ннн щицких гу міс, десяти щицких народів цілого щицета юс щицкого шерша не буде винови-ца слаїва:

„Прійдите, по克莱пімся и при-підійміть самому Господу Ісусу Христу, Царю и Богу нашею!.. „Я будзем з вами до конца щицета“. —

3. Хто найстаріший і перший вожд у війські Христа Царя?

До військ на тим щицеті про-вадці війські главни вожді війські. А кого вибрали Христос Цар за такого головного і першого вожда сасій війські? Єдного разу були видно щицки 11 апостолів віс Христом Царом на березу Галиїцького Моря. Тоді превівалел Христос ти Петрою: „Симоне..., чи ме любиш баржець як други!“ Тот час отповід Пётро: „Гак єст, Господі!.. — И превівалел Христос Цар: кед так, тоді наш щицкий міою!.. — Ма-ло потім други раз запитали ти Христос Цар: „Симоне... чи ти ме любиш баржець як други?“ И внова одвіталов Пётро: „Ей Господі. Так есто, мой Пана, я тебе любим!.. И запи превівалел Христос Цар: „Як так, то наш міою сечки!.. — По краткей хнілі по тречіраз оввал ти Христос Цар: „Симоне... чи ти сирали любки ме баржець як други! вісмущел ти Пётро, же ти ти Христос Цар по тречіраз вінти, чи Го баржець любки як други апостолі и смиреню так од-віталов: „Господі, ти щицко сям падівніє знаю. Ти и тото знаєш, че я тебе любим!.. И превівалел Христос Цар тречіраз: „Паш міою сечки!.. Овечки и щицки ти щицки люді, щицки народи того щицета. Я щицких тебе прив-дажам, за що ти за них стараш.

Я на тебе запожам своє цар-ство — Мою Церкву, котру на годно надаладац ай саме пекло. И я придаю тебе юючи од своєго царства. Кому ти отвориш двері до моєго Царства, тому вони будуть отворені. А пред ким ти замкнеш двері моєго Царства, пред тим вони остали зам-кнуті!“

В тима словами поставел Христос Цар апостола Петра вер-ховним походом у війські своєго Царства.

(Далі буде)

Петрови

Дня 10 юна т. р. на неділю була у Петровох „Орловска прослава“, у лініку пред двопром трофа Елца. —

Русини, чи сде се-бе і свою челядя за-писали за членох Рус-кого народ. Просвіт. Дружтва!

ТАРГОВИНА

Жито	Дин. 347—350—
Кукурица	" 287—290—
Ярец	" 245—320—
Раж	" 290—295—
Овес	" 262—267—
Мука 0	" 487—497:50
Мука 2	Дин. 487—497:50
Мука 5	" 447—497:50
Мука 6	" 425—435—
Отруби	" 210—220—
Пасуля	" 360—370—

БЕРЗА

Берлин I золота марка	13:55 д.
Будим I пенги (rengö)	9:90 "
Італія 100 лира	316— "
Букарест 100 лев	34— "
Лондон I фунд. інтер.	278— "
Нью-Йорк I долар	56:80 "
Париз 100 франки	224:70 "
Праг 100 Чес кр.	168— "
Акісі З. К. Б. Д. Д.	325 "
Швейцарська I франк	10:95 "
Віден I шилінг	8— "
Наполеондор I ком.	218— "
20 златих корун	190— "
10 "	95— "
Сеферія	400— "
Дукат	100— "
1 круна у срібру	3— "
5 "	15— "
I форинг	6— "

Модлімешицких на-ших претплатників, котрі ище не памі-рели своєю друстю, да то дораз аробя.

Не забудеме, же ще нашо новини отримую дімзос претплату сві-домих и просвищених Русинів.

Шветочни Отпочивок

Царство Христово на єкеми*).

1. Хто цар того царства?

Господь Ісус Христос дав ще роєць на крижку на горі Голгофи. Поверх глави Роспятого казал Пилат написац такі слова: „Ісус Назарянин, Цар єврейськи!“ — Їхдзін не любелі того надпісю и кавали Пилатові: „Не пиш: Цар єврейськи, але так напиш, же Всі сам себе ребел Царом!.. Але Пилат Ім отповід: „Цо сам написал, написа!..“ Итак осіг справедліві надпісі: „Ісус Назарянин, Цар єврейськи“.

Їхдзін шкрготанк зубами и гуторели: „Ми не сцеме такого царя. Ми тези волімр' наї зем Римскі краль буде царом!.. И їхдзін ще справди одврацели од росіяного Сина Божого.

* Препоручуємо нашим читателям, що читаки ти плаки, ци буде піхованик поїм ти вскожем, и баре нічко в тіснині.

лачом заградаовалі ще. То така наша патура. Ми у Америки бара добре було. Я уж чешку работу по робел, веци сом ще принатрал, як други робя, а уж я телько заробел и наскладал, же сом могол и комотнейше жиц, але до краю він міцагало...“

„Наручел я себе руски кішкі зос краю, же озда зос кінкіками роaberem ще, але дзеніка, едзи баржей ме дагало. И пришол я до краю. Я у обисцу не нашол віч. Лем обор зос траву зароснути. Справел я хижу, купел храву и гаадуби сам. Пенськи сом дал до банку, але у час войни стражел вредносц, так же мали зоз їх хасен Альбаніїх не треба, бо мім щицкого досц!..“

„Людзе наявалі ме „чудаком“, ёже пі лікем, по госциках ис ходінам, зос їхдзіама не їхаки кушахтін ісводінам, ніч им не предам, ані ніч од

їх не купим, лем од христиан, кед ми дъцо-треба.“

„Часом поплачел над на-шим народом, же на си си-ниї трима юдівське ярмо, же щицки щых робя зос глупосци його, и вирімєю го, же не може достаці своєю спасеніє. Наш народ ис може порозуміц, же лес трежве-носц и школа може його спасеніє. И як дзялую вони тогі не порозумі, так дзялую будзе бидовац. А може ще стац і тіто, же паленка и цем-нота приведу його до гроба, же наш народ препадіц, и же його место, його жем вежкю други народи. Не сцем я тогу ганьбу дочекац. Ни млади чувайце ще бо може-це тога дочекац. Ми воладю „чудаком“. Але я ци гварим, же як дзялую щицки мы ис будзем таки „чудаки“, кін-да ще не опілебодзиме од бриги и худобства...“

Подал С. Скубан.